

**Objava spasenja
Isusovo rođenje
doista je za sve, nitko nije isključen.**

»Stvarnost je važnija od ideje« (*Evangelii gaudium*, 231). Ništa više ne izaziva ljudski razum i ljudsku logiku od jednog stvarnog događaja. Pomislimo na židovski narod u progonstvu, o kojem govori prorok Izaija.

Zadnje što su Židovi mogli očekivati, kad je izgledalo da je svemu došao kraj, dok su bili uronjeni u ništavilo, bilo je da netko izazove poraz koji su pretrpili i kriterij kojim su sudili. Oni su se čak počeli navikavati na situaciju u kojoj su se našli. Međutim usred pustinje odjeknuo je glas: »Ja sam Gospodin Bog tvoj« (*Iz* 41, 13ss), glas koji izgovara riječi koje nitko ne bi imao hrabrosti izgovoriti, toliko su daleko od ljudske logike: »Ne boj se«.

Je li moguće?! Kako je moguće ne bojati se kad smo izgubljeni u ništavilu, u progonstvu? Istu reakciju imamo i mi pred sadašnjim izazovima: obuzme nas strah, u napasti smo da podignemo zidove kako bismo se zaštitili; tražimo sigurnost u nečemu što sami izgradimo, razmišljajući isključivo ljudskom logikom, logikom koju Bog neprestano izaziva: »Ja sam Gospodin Bog tvoj, ne boj se!« Našim očima postaje očito koliko je On drukčiji. **Doista, ta uputa, »Ne boj se« nešto je u što danas najmanje vjerujemo, čak i nama se to čini potpuno nevjerojatno. Pred svime što se u svijetu događa tko može reći da ga nije strah?**

»Ja sam Gospodin Bog tvoj, ne boj se«. To obećanje izaziva naš razum i našu slobodu, kao što se dogodilo narodu u progonstvu. I mi smo poput Jakova »bijedni crvi«, poput Izraela »bijedni smrtnici«; osjećamo se sićušni pred neizmjernom veličinom problema. **Jesmo li doista spremni pouzdati se u navještaj oslobođenja koji odjekuje danas za nas? »Ne boj se, ja ti dolazim u pomoć«.**

Tumačeći te riječi papa Franjo je rekao: »Božić nam pomaže shvatiti da je u onim jaslama [...] Bog koji je svemoćan, ali koji se smanjio da bi nam se približio i na taj način nam pomaže, obećava nam nešto« (homilija Sveta Marta, 24 prosinca 2017). Postoji li nešto što više remeti našu mjeru?

Gospodin nas neprekidno zbunjuje, jer njegov pogled na stvarnost je drukčiji, istinitiji, sposoban vidjeti ono što mi ne vidimo. Ako prihvatimo izazov, mi koji smo tako bijedni, moći ćemo prepoznati odgovor na naš vapaj: »Ja Gospodin uslišat ću ih, ja Bog Izraelov neću ih ostaviti«. **Tko se pouzda u Njega, tko se prepušta naumu onog Drugog, vidjet će ispunjenje obećanja: »U goleti bregova otvorit ću rijeke«.** Nije li upravo to ono što nas iznenađuje u nekim susretima? Dok su neke osobe sve zastrašenije, sve povučenije u sebe, sve zatvorenije, sve obeshabrenije, druge procvjetaju i svjedoče drukčiji, pozitivan način življenja običnih svakodnevnih stvari.

Kako je moguće da neki zrače životom, dok drugi u svakoj prilici vide samo potvrdu vlastitog skepticizma? Jer sve prolazi kroz tanku oštricu slobode. »Pustinju ću pretvoriti u močvaru a u vrela sušnu zemlju«. Ako slijedimo Gospodinov poziv moći ćemo vidjeti kako život procvjeta u ovoj suhoj zemlji, u našoj povijesnoj situaciji - ne u nekoj drugoj, već upravo ovoj situaciji. »Posadit ću u pustinji cedar, bagrem, mirtu i maslinu. Stepu ću pošumiti čempresom, brijestom i šimširom zajedno«. Tko se pouzda u to obećanje, početak će spašavati život živeći ga.

Ipak, u nas se često uvlači pitanje: ne bi li nas Gospodin mogao poštediti mnogih teških okolnosti s kojima se moramo suočavati? Ne shvaćamo da su neke okolnosti

rezultat pogrešnog korištenja slobode. Izrael se nije pouzdao u Gospodina, nije vjerovao Njegovoj riječi i radije je sklopio savez sa silama onoga doba, te tako završio u progonstvu. Naprotiv onaj tko se pouzdaje počinje vidjeti znakove Gospodina na djelu. Bog djeluje u povijesti »da svi vide i znaju, nek promisle i neka shvate [...] ruka Jahvina to učini. Svetac Izraelov stvori sve«.

Onaj tko se ne pouzdaje neće vidjeti, jer svijet će uvijek biti pun proturječja koje plaše. Tko međutim prihvati Isusa, vidjet će kako život počne cvasti. Onaj tko ga prizna počne vidjeti sjeme života koji će procvjetati.

Potrebno je biti jednostavan, kao što kaže Isus koji dolazi za Božić: »Između rođenih od žene ne usta veći od Ivana Krstitelja. A ipak, i najmanji u kraljevstvu nebeskom veći je od njega« (Mt 11, 11).

Već dvije tisuće godina objava spasenja - čovjeku nezamisliva ali stvarna - je za svakog čovjeka. Ona je na dohvat svakog čovjeka, nitko nije isključen.

Julián Carrón
*Predsjednik Bratstva
Comunione e Liberazione*